Peet. Kas nemmad kui pu hea on, igal aastal siggiwad?

Hans. Ei tal: kui Jummal warra soia annab, nago wiendal näddalal, siis on neile rõnus luggu, ja kui on korralissed ilmad, et Jummal lasseb keik hästi korda minna.

Peet. Mis siis saab, kui puhk, willo, teist wihmsed ilmad on?

Hans. Siis wangitsewad, ei sa Emma kätte.

Peet. Kas keikil pudel se luggo on?

Hans. Ei mitte keikil; kuid rommolisses puus perre sukkeb omma aega ikka.

Peet. Jo neil siis ka murret on wihmasest aastast?

Hans. Kuida siis? näikse silmoga, kuida noremad surrotakse takka, toito otsima, ja ei

ei lasshi siski kaugele, ja on saggedad käima, kui wihma ook tulleb; kui ook lähhäb üllе, pärris-maia-mehhed lähhäwad kaugele, tullewad surema koormaga.

Peet. Kül need lomokessed näitwad otse targaste ommad asjad aiawad.

Hans. Kül nemmad omma tarkusse ja ussinussega monned rummalad ja laisad innimesсed häbbiks tewad.

Peet. Ja häbbi kül, Jummal parrago! et meie, kes Jummala sarnatseks ollema lodud, nüüd patto läbbi moune aeja sees rummalamaks ja rorpemaks läinud, kui nisugused meistmatta lomokessed.

Hans. Suur Jummal, Jehowa, woiks sedda parrata! au ja kitus olgo temmale, et ta siski ni kallid lomokessed meie kasjuks ja rõmuks meie kätte weel annab.

Peet.